

д. Язъ же живѣхъ кромѣ закона иногда пришедшей же заповѣди, грѣхъ оубо ѡживѣ,

і. Язъ же оумрохъ: и ѡверѣтеса ми заповѣдь, іаже въ живѣтъ, сѣа въ смѣръть.

іа. Грѣхъ бо винѣ пріемъ заповѣдію, прельстѣи ма, и тою оумертви ма.

ів. Тѣмже оубо законъ стѣ, и заповѣдь стѣа и праведна и бл҃га.

іг. Бл҃гое ли оубо выстъ мнѣ смѣръть; да не вѣдетъ: но грѣхъ, да іавѣтса грѣхъ, бл҃гимъ ми содѣваа смѣръть: да вѣдетъ по премногъ грѣшенъ грѣхъ заповѣдію.

ід. Вѣмы бо, іакъ законъ дх҃овенъ єсть: язъ же плѣтанъ єсмь, проданъ подъ грѣхъ.

іе. Єже бо содѣваю, неразсмѣю: не єже бо хоцѣ, сѣе творю: но єже ненавиждъ, то содѣловаю.

іж. Яще ли, єже не хоцѣ, сѣе творю, хвалю законъ, іакъ добръ.

із. Нынѣ же не котомъ язъ сѣе содѣваю, но живѣи во мнѣ грѣхъ.

іи. Вѣмъ бо, іакъ не живѣтъ во мнѣ, сѣрѣчь въ плѣти моѣй, доброе. Єже бо хотѣти прилежитъ ми, а єже содѣлати доброе не ѡверѣтаю.

ііа. Не єже бо хоцѣ доброе, творю: но єже не хоцѣ злое, сѣе содѣваю.

ііб. Яще ли єже не хоцѣ язъ, сѣе творю, оубже не язъ сѣе творю, но живѣи во мнѣ грѣхъ.

іів. Ѡверѣтаю оубо законъ, хотѣщъ ми творити доброе, іакъ мнѣ злое прилежитъ.

ііг. Вослаждаюса бо законъ Бж҃ію по внѣтреннемъ чело-вѣкъ:

ііг. Вѣждъ же ѡнъ законъ во оудѣхъ моѣхъ, протѣвѣ